

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 233/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. M., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11 C 97/2007 zo 14. novembra 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 6/2008 z 25. septembra 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2008 doručená sťažnosť P. J., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Z. M., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 97/2007 zo 14. novembra 2007 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 6/2008 z 25. septembra 2008.

Z obsahu sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v občianskoprávnom konaní na okresnom súde domáhal ochrany vlastníckeho práva „zriadením vecného bremena na parcele, ktorá mu vlastnícky patrí, vo forme práva umiestnenia stavby bytového domu, súp. č. 5320, zapísaného na LV č. 7837, kat. územie P.“. Sťažovateľ žalobu odôvodnil tým, že „na jeho pozemku v roku 1973 bola zriadená neoprávnená stavba, ktorú zriadilo B., pričom doteraz neboli vysporiadané vzťahy medzi vlastníkom pozemku a vlastníkmi stavby“. Sťažovateľ preto žiadal postupom podľa § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a spoluvlastníkmi bytového domu (ďalej len „žalovaní“) zriadením vecného bremena za náhradu, ktoré je nevyhnutné na výkon vlastníckeho práva k stavbe.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 97/2007 zo 14. novembra 2007 žalobu sťažovateľa zamietol s tým, že k tejto úprave vzťahov už došlo, a to zriadením vecného bremena zo zákona, v zmysle § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) a iná úprava vzťahu medzi vlastníkmi stavby a vlastníkom pozemku v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka nie je možná.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 6/2008 z 25. septembra 2008 potvrdil prvostupňový rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti, ktorou sťažovateľ žiadal zriadiť vecné bremeno na parcele KN č. 1507 – zastavaná plocha a nádvorcia o výmere 215 m², zapísanej na LV č. 13522 v kat. území P. vo forme práva umiestnenia stavby bytového domu súp. č. 5320 zapísaného na LV č. 7837 kat. územie P. Vo zvyšku rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ uviedol, že „porušovateľ, majúci zákonnú povinnosť usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby zriadením vecného bremena konal v rozpore s ustanovením § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka, kedy vlastníckemu právu sťažovateľa nepriznal ochranu pred neoprávneným zásahom do jeho výkonu zo strany žalovaných a vecné bremeno nezriadil.

Pozemok parc. KN č. 1507 - zastavaná plocha a nádvoría o výmere 215 m², zastavaný neoprávnenou stavbou bytového domu, súp. č. 5320 zapísaného na LV 7837 k. ú. P., nemá charakter pozemku zaťaženého vecným bremenom, nakoľko zákon č. 182/1993 Z. z. nerieši otázku vyporiadania práv k neoprávneným stavbám. Vzhľadom na nekomplexnosť úpravy, pri právnom posúdení je nutné použiť všeobecnú úpravu občianskoprávnu a vzájomné vzťahy účastníkov vysporiadať rozhodnutím súdu podľa ust. § 135c Občianskeho zákonníka.“

Podľa tvrdenia sťažovateľa, kým nedôjde k vyporiadaniu práv z neoprávnených stavieb podľa § 135c Občianskeho zákonníka, nemožno stavby ani výkon práv k nim legalizovať.

Podľa názoru sťažovateľa „pri ignorovaní § 135c Občianskeho zákonníka, odkazom na ustanovenie § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z. z., je také meritórne rozhodnutie porušovateľa rozporné s článkom 20 Ústavy Slovenskej republiky, článkom 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 11 Listiny základných práv a slobôd z dôvodu neoprávneného zásahu do základných práv sťažovateľa, spôsobom deklarovania verejného záujmu v prospech práv žalovaných pri výkone ich vlastníckeho práva k stavbe bytového domu. Ide o občianskoprávny vzťah, ktorého účastníci majú rovnaké postavenie a platné právo sťažovateľovi poskytuje ochranu §-om 135c Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie je v súlade s právnymi normami vyššej právnej sily pri rešpektovaní zákonnej rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov pri výkone ich vlastníckych práv.“

V súvislosti s uvedeným sťažovateľ argumentoval, že „nie je možné zákonne právne relevantne deklarovať existenciu vecného bremena odkazom na ustanovenie § 23 ods. 5

zákona č. 182/1993 Z. z. k neoprávnenej stavbe bytového domu na pozemku v jeho vlastníctve, nakoľko táto neoprávnená stavba, v spoluvlastníctve žalovaných, je aj naďalej neoprávnená, pričom napadnutým rozhodnutím porušovateľ túto stavbu protizákonne a protiústavne legalizuje. Odmietaním aplikácie ust. § 135c Občianskeho zákonníka, porušuje porušovateľ ust. § 46 ods. 1 Ústavy SR, ktoré ustanovenia zaručujú sťažovateľovi domáhať sa svojho práva zákonom ustanoveným postupom, na nezávislom a nestrannom súde, tým skôr, že je v jurisdikčnej právomoci súdu aplikáciou § 135 ods. 3 Občianskeho zákonníka vecné bremeno k pozemku zastavanom neoprávnenou stavbou zriadiť za náhradu.“.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že pri riešení situácie, ktorá nastala v dôsledku zriadenia neoprávnenej stavby, treba brať do úvahy predovšetkým ochranu práv vlastníka pozemku, do ktorého práv bolo neoprávnene zasiahnuté. To vyplýva podľa neho tak z čl. 11 ods. 4 listiny, ako i z konštrukcie § 135c Občianskeho zákonníka a konečne i z princípov, na ktorých je založené občianske právo, ktoré poskytuje ochranu tomu, komu bolo do jeho práv bez právneho dôvodu zasiahnuté, proti tomu, kto takto do práva zasiahol.

V súvislosti s uvedeným sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 11 Listiny základných práv a slobôd bolo porušené Slovenskou republikou, v zastúpení Krajským súdom v Prešove, Okresným súdom v Prešove, rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 9. 2008, č. k.: 5 Co 6/2008 a rozsudkom Okresného súdu v Prešove zo dňa 14. 11. 2007, č. k.: 11 C 97/2007.

3. Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. 9. 2008, č. k.: 5 Co 6/2008 a rozsudok Okresného súdu v Prešove zo dňa 14. 11. 2007, č. k.: 11 C 97/2007 sa zrušujú.

4. Vec vracia na ďalšie konanie.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 97/2007 zo 14. novembra 2007, ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 6/2008 z 25. septembra 2008 v konaní o vyporiadanie práv k neoprávnenej stavbe a príslušenstva došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 11 listiny, ako aj jeho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu

na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 97/2007 zo 14. novembra 2007

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02).

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na ochranu práv, ktoré mali byť rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 97/2007 zo 14. novembra 2007 podľa jeho názoru porušené. Týmto účinným prostriedkom bolo odvolanie, ktoré sťažovateľ aj podal. Oprávnenie krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti označenému rozsudku

okresného súdu, keďže ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak sťažovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc ústavného súdu pred ich vyčerpaním vylúčená“ (IV. ÚS 10/02).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práva podľa dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 97/2007 zo 14. novembra 2007 v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 6/2008 z 25. septembra 2008

Kľúčovou námietkou sťažovateľa smerujúcou proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo tvrdenie o nenapravení pochybení v postupe a rozhodnutí prvostupňového súdu súdom odvolacím, v dôsledku čoho napriek konštatovaniu dôvodnosti nároku uplatneného sťažovateľom titulom domáhania sa vyporiadania neoprávnenej stavby bytového domu postavenej pred 1. januárom 1992 postupom podľa § 135c Občianskeho zákonníka odvolací súd meritorne potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku o zamietnutí žaloby v časti, ktorou sťažovateľ žiadal zriadiť vecné bremeno na parcele KN č. 1507 o výmere 215 m², zapísanej na LV č. 13522 v kat. území P., vo forme práva umiestnenia stavby bytového domu súpr. č. 5320, zapísaného na LV č. 7837 v kat. území P.

Z obsahu odôvodnenia predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ voči napadnutému rozsudku krajského súdu namieta samotné právne posúdenie veci na základe

zisteného skutkového stavu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je oprávnený skutkové a právne závery všeobecných súdov kontrolovať z hľadiska ich ústavnej konformity iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Právne závery krajského súdu vychádzajúce z konštatovania absencie naliehavého právneho záujmu na rozhodnutí o zriadení vecného bremena, ktoré vzniklo v okolnostiach prípadu priamo zo zákona, však nevyvolávajú pochybnosti z hľadiska ich ústavnej konformity.

Ústavný súd zo spisovej dokumentácie zistil, že krajský súd napadnutý potvrdzujúci výrok svojho rozsudku z 25. septembra 2008 založil na týchto dôvodoch:

„... žalobca sa domáhal zriadenia vecného bremena na parcele, ktorá mu vlastnícky patrí vo forme práva umiestnenia stavby bytového domu č. súp. 5320 zapísaného na LV 7837 kat. úz. P. s tým, že žalovaní budú zaviazaní zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 996.302,17 Sk rovnajúcu sa všeobecnej hodnote vecného bremena určené na základe znaleckého posudku. Uplatnil si trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že na jeho pozemku v roku 1973 bola zriadená neoprávnená stavba, túto stavbu zriadilo B. a doposiaľ vzťahy medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby vysporiadané neboli. Tvrdil, že ide o nepovolenú stavbu podľa § 135 c) Občianskeho zákonníka (zrejme mal na mysli, ako to správne postrehol prvostupňový súd, neoprávnenú stavbu). Žiadal priznať za uvedené vecné bremeno finančnú náhradu, ktorú vyčíslil všeobecnou hodnotou vecného bremena vo výške 996.302,17 Sk.

Prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia sa zaoberal otázkou oprávnenej alebo neoprávnenej stavby a uzatvoril, že keďže v čase vzniku stavby sa nejednalo o neoprávnenú stavbu nemožnosť v budúcnosti takúto stavbu posudzovať ako neoprávnenú, pretože stavbu nezriadil občan, ktorý jediný mohol týmto spôsobom postupovať, aby došlo k neoprávnenej stavbe, ale zriadila ju socialistická organizácia.

Tento názor prvostupňového súdu, pokiaľ sa týka neoprávnenej stavby nie je správny a bol prekonaný súdnou praxou, pričom platí, že pokiaľ postup pri zriaďovaní stavby socialistickou organizáciou na cudzom pozemku bol od počiatku neoprávnený, je potrebné

vykonať jej vyporiadanie podľa § 135 c) Občianskeho zákonníka. To sa týka aj stavieb, ktoré boli zriadené pred 1. 1. 1992.

Prvostupňový súd však správne postrehol, že v danom prípade nastupuje okrem toho, že ide o inštitút, na ktorý je možné uplatniť ust. § 135 c) OZ aj špeciálne ustanovenie vyplývajúce z § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. Teda, že vecné bremeno v danom prípade vzniklo zo zákona.

Podľa § 151 o) ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ust. § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností.

Jednou z foriem vzniku vecných bremien je vznik bremien zo zákona. Vecné bremená, ktoré vznikajú zo zákona, čo v prejednávanej veci je podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, majú špecifický režim upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých sa zriaďujú. Aj keď majú nesporne verejnoprávny prvok daný spôsobom ich vzniku a účelom, ktorému slúžia, nie je možné opomenúť, že majú významný prvok aj súkromnoprávny. Režim vecných bremien, ktoré vznikajú zo zákona nie je totožný s režimom zmluvných vecných bremien a riadia sa špeciálnou úpravou právnych predpisov, ktoré upravujú činnosť, kvôli ktorej vznikli, čo v danom prípade je zákon č. 182/1993 Z. z. Tento zákon neupravuje komplexne inštitút vecného bremena, ktoré vzniká v súvislosti s rozdielnym vlastníctvom bytového domu a pozemku, a preto tento špeciálny predpis nevyklučuje použitie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, pokiaľ sa týka vecných bremien.

Prvostupňový súd postupoval správne, pokiaľ návrh žalobcu na zriadenie vecného bremena zamietol. Nie je tu naliehavý právny záujem na rozhodnutí o vzniku vecného bremena, ktoré vzniklo priamo zo zákona. Preto neexistuje ani dôvod, aby o tom rozhodoval súd, prípadne, aby vecné bremeno bolo zriaďované akoukoľvek inou ďalšou formou či už vyplývajúcou z ust. § 151 o) Občianskeho zákonníka alebo z ust. § 135 c) Občianskeho zákonníka.

Preto odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. “

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať, pričom k jeho porušeniu by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, čo sa v danom prípade nestalo (napr. IV. ÚS 163/07).

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. V danom prípade zákonný rámec ochrany tvoria ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce právne vzťahy týkajúce sa vyporiadania neoprávnených stavieb (§ 135c) a vzniku vecných bremien (§ 151o), ako aj § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom potvrdzujúceho výroku namietaného rozsudku krajského súdu uvádza, že krajský súd sa v tejto časti primerane vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a relevantné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona o vlastníctve bytov aplikoval spôsobom, ktorý neodporuje ich zneniu, účelu ani označeným článkom ústavy, ktorých porušenie sa namieta. Krajský súd ako odvolací súd analyzoval zo skutkového a právneho hľadiska odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v konaní o vyporiadanie práv k neoprávnenej stavbe a príslušenstva, a takisto sa vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní týkajúcou sa zriadenia vecného bremena vo forme práva umiestnenia stavby bytového domu súp. č. 5320, zapísaného na LV č. 7837 v kat. území P. Krajský súd zároveň uviedol aj dôvody, pre ktoré nemožno akceptovať právne názory sťažovateľa v tejto časti. Ústavný súd preto pri skúmaní potvrdzujúceho výroku rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 6/2008 z 25. septembra 2008 o zamietnutí žaloby v časti, ktorou sťažovateľ žiadal zriadiť vecné bremeno na parcele KN č. 1507, zapísanej na LV č. 13522 v kat. území P. vo forme práva umiestnenia stavby

bytového domu súp. č. 5320, zapísaného na LV č. 7837 v kat. území P. nezistil skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tento výrok rozsudku označiť za arbitrárny.

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu neexistuje ani príčinná súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1v spojení s čl. 20 ústavy a podľa čl. 11 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a postupom krajského súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení práv označených sťažovateľom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (IV. ÚS 287/04, IV. ÚS 307/07). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v petite sťažnosti žiada ústavný súd, aby vyslovil porušenie ním označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 6/2008 z 25. septembra 2008 ako celkom. Z namietaného rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd v ňom dospel k právnemu záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej

sa finančného vyrovnanía medzi spoluvlastníkmi stavby a sťažovateľom ako vlastníkom pozemku nie je správny, preto v tejto časti zrušil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 11 C 97/2007 zo 14. novembra 2007 a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Z vyžiadanej informácie zo spisu okresného súdu v uvedenej právnej veci ústavný súd zistil, že okresný súd v poradí druhým rozsudkom zo 4. februára 2009 žalobu sťažovateľa opätovne zamietol. O odvolaní sťažovateľa podanom 23. februára 2009 odvolací krajský súd ešte nerozhodol.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd rešpektujúc princíp subsidiarity poukázal na skutočnosť, že námietku porušenia označených práv mohol sťažovateľ účinným spôsobom namietat' aj v ďalšom konaní v predmetnej veci pred okresným súdom a následne po vydaní v poradí druhého rozsudku okresného súdu zo 4. februára 2009 aj v konaní pred odvolacím súdom. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími požiadavkami formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2009